

**СЪВРЕМЕЕН
ЛЮБОВЕН РОМАН**

АЛИШ САЛИЕВ

**ПЕРОТО НА
ИСТИНАТА**

7.

Митрали спря пред хотела, слезе, отвори вратата и помогна на Алис да слезе от джипа, след което и двамата влязоха в сградата. Насочиха се към ресторанта. Той бе почти пълен, но още на входа към тях се насочи млад мъж. Митрали не остави време за любезно посрещане, а изрече остро:

- Имам маса, запазена за двама. На името на Митрали.

- Да, моля последвайте ме! - И двамата бяха отведени в левия ъгъл на ресторанта. – По ваша молба, точно желаната от вас маса.

Двойката се приближи към масата, а Митрали джентълменски издърпа стола ѝ, за да седне. След като зае мястото си срещу нея, той я погледна с лека усмивка на лицето. Очакваше нейната реакция и въпрос, да поиска обяснение на чутото преди малко. Алис се загледа в двете рози, поставени пред нея, опрели цветове една в друга.

- Да имаш да ми казваш нещо? – и дяволито погледна Митрали в очите, питайки се дали ще декодира мислите ѝ.

- Розите? Цветята си имат език, но ти знаеш това. Обичаш рози! Нещо задължително

за романтичния мъж, който е с чисти помисли или за теб е нещо друго?

Изчака, но Алис противно на очакванията му, мълчеше от изумление, и той продължи:

- Жената е роза. Както знаеш, винаги цветето е съобразено с желанията и помислите на мъжа. Втори ден с теб, две рози. Чаената може да означава много неща. Обърканост, преоткриване и пренастройване на приоритетите в човека, който я подарява. Промяна в отношение и скъсване с нещо старо в него, което го е наранило. Той се готви да повярва в жената, която е срещнал и да я дари с доверието си. Жълтите рози, те са символ на ревностно пазене на нещо съкровено в него. И... оттегляне от любовта. Това е знак за предстояща раздяла. Но може да бъде и раздяла, като желание за ново начало и виталност, също и сдобряване. Оранжевите, те са желание отношенията да се развият в красива, дори екстравагантна и показна любов. Живот на ръба на бръснача. Дива любов. Оранжева, като тази тук. – и Митрали посочи към вазата на масата. - Розови рози, те са символ на нежна чувственост, свежа

младост, аристократизъм и обаяние. Това подарява мъж, който все още се бори в себе си и все още не е готов да разкрие любовта, която намира в него. Но е силно привлечен и е пътник, чакащ автобуса, за да се качи. Чака знак. – последва втори поглед на Митрали, този път към розовата роза, придружено от леко намигване към Алис, на чието млечнобяло лице руменината не чака дълго за да се появи.

- Белите, - продължи Митрали – те са върхът на сладоледа. Чистота, нежност, невинност, уважение. Тук мъжът е свел глава пред нея. Веднъж оприличил я на бяла розаа, този мъж е мъж, мечта за жената, готов на всичко в нейно име. Мъж, на когото животът с всичките си пътища пред него е с един адрес – тя, жената с главно „Ж“. В неговите очи тя е стопроцентова жена. Жена, която му дава всичко, от което има нужда, но и жена, която го е променила.

Алис го гледаше и слушаше с нескриван интерес. Самата тя обичаше и отглеждаше рози, но не бе и подозирала, че значат толкова много. Тя му се възхищаваше, че той говори с любов за цветята.

- Но-о-о, - тихо каза тя – червените ги пропусна.

- Хм, ти тях ли харесваш?

Алис кимна утвърдително.

- Те са страстно любовно признание, но не е желателно да се подаряват сами. Може да са признак на обсебеност на човека срещу теб. Но виж, в комбинация с бели, това вече е друго. Този букет значи искрена невиност, съчетана с любовна страст. Розите винаги са били символ на любов и нежни чувства. Нима жената получила рози, не се чувства обичана, желана и уважавана?

- Какво е това в средата под цветовете?

– отклони въпроса му Алис.

Митрали се усмихна загадъчно. Алис размести цветовете от рози, а там стоеше невъзмутимо бял шоколад във форма на сърце. Поклати питащо глава.

- Ако с тях има и шоколад... Хм, това ще ти го разкрия по-късно, но тогава отговорът ще го получиш не с думи, а с вкуса на устните ми. И Митрали леко се изплези, като малко дете, което се радваше на щуротията си. – Но сега да поръчаме. – и той вдигна ръка, за да извика келнера.

Докато чакаха я попита:

- Обичаш ли вино?

- Да! – бе краткият ѝ отговор.

- Бутилка бяло вино с две чаши, но от ония.
– и направи знак с ръка, разтеглящ пръстите си, който сервитьорът очевидно разбра.

Любопитството в Алис се пробуди. „Това какво ли ще рече?“ – питаше се тя. Но вместо това попита:

- Приличам ли ти на ледено-студена с държанието си?

Въпросът ѝ бе напълно неочакван и дори тя се учуди как дойде от дълбините на душата ѝ, сякаш някой друг говореше вместо нея.

- Глупости!

Дъхът ѝ секна:

- М-моля?

- Всичко ти е наред. Жена, омъжена, слагаща бариери към мъжете около нея, криеща ранимата си душа със студено държане.

„Глупости! Откъде накъде той ще знае такива неща за мен? Да не е експерт по психосексуалните въпроси? Целуна ме веднъж и вече си мисли, че ме познава. Че е и категоричен в това, което казва.“ – си мислеше Алис докато го слушаше.

- Ти си много страстна и нежна жена.

- Аз?

- Да, ти! Не виждам друг на масата с нас.

- Това ли е начинът да прелъстяваш жена? Така ли правите при вас?

- Нищо подобно. Ти попита, аз отговорих. Нямам опит в това. В живота си имах само една жена. Констанс.

- Хайде бе! Изглеждаш толкова спокоен и опитен.

- Да, но не! Много се притеснявам дори. В теб виждам нея и се обърквам. Запалвам се, върша неща за нея, но се усещам, че не е тя и... Объркан съм. Толкова си приличате. Не само визуирано. И ти като нея си волна, не си превзета, безстрастна си, но не си скучна и суха. Прекрасна си, дори не си красива. Има една фамозност в теб. Интересен свят си!

Тук Алис съвсем се обърка: „Има ли нещо или тема, за която той не е готов с отговор. А е и толкова искрен и романтичен. Но...?“

- Митрали?

- Да, слушам те!

- Това с атрибутите и историята ти за родовите войни, това истина ли е?

- Първо, Алис, наричай ме Лишо!

- Лишо! – повтори като ехо тя.

- Така ме наричат в семейството. Ти спечели това право, като ми каза истината

и ми върна детето. Второ, никога не подлагай на съмнение моя дума, аз не лъжа! – и гневни пламъци блеснаха в очите му.

- Прости ми, но това, което ми разказа, е достойно и сравнимо с Древна Гърция и Египет. Прости ми, моля те, неволно бе! Но звучи невероятно. Аз обичам старите цивилизации, но да е запазено до днес, това е чудо.

- Констанс, моята Констанс също бе запалена от Египтологията и се смая, когато видя моите атрибути. Сега, виж! – и той протегна лявата си ръка. Това е част от това, за което ти говорих.

Алис се вгледа, видя пръстен с формата на роза със синьобял диамант. Дай ръката си и го докосни.

Алис прокара върха на пръстите си по камъка и след три-четири секунди той промени цвета си. Стана син аметист.

- М-Митрали?!

- А виж сега! – и той го свали от ръката си и го остави в средата между приборите.

- Ха! Сега е червен! – изненаданата Алис гледаше ту пръстена, ту лицето му.

Той го взе, постави го на ръката си, след което го допря до устните си и изрече някакви арабски думи. Камъкът засия, като променяше

цветовете си и накрая прие отново синьо-белия си цвят.

- Това е невероятно! – измърмори тя. – Ти си се сраснал с него?!

- Така казваше и Констанс. Та, да се върна на разказа си. Тя много обичаше историите за Долината на Цариците в Египет. Но тази тема не е ли досадна за теб?

- Не, напротив!

- Говореше за Нефетари и Нефертити. Първата е била съпруга на Сети III. Разказваше ми за саркофаг в ярки цветове, непроменени от времето. Имало и неин портрет, на който е изобразена как чете любовен папирус, който е бил написан като любовно обръщение към нея. Никога няма да забравя как тя рецитираше това послание и точно с това ме докосна. Влюбих се в нея. Но не в нея като тяло, влюбих се в същността ѝ, в душата ѝ, после дойде телесната любов.

Митрали спря, гласът му се промени. Той плачеше, свел глава.

- Много си я обичал, нали? – тръпки полазиха по тялото на младата жена, когато зададе въпроса си.

- Не я обичах. Горях по нея! Празен съм, Алис, празен! – Митрали се овладя и продължи разказа си. – „Гърдите ти са по-

сладки от мед. По красота засенчваш Нефертити. Кожата ти е по-фина от златото на Куш. Очите ти по-черни от абанос. Гласът ти – по-омаен от звук на арфа и от шума на животворната река. Красивата пристига!“ това обичаше да ми рецитира Констанс, но къде е тя сега, къде е тя, Алис?! Красивата си отиде. Няма я!

Алис сложи ръката си върху неговата. Той потръпна. Вдигна очи и я погледна:

- Сам съм, Алис, сам. Имам част от нея, имам детето ни, но ми липсва упората ѝ. А точно сега се нуждая от нея и благия ѝ съвет. Кой сега ще ми показва накъде да поема? Аз съм толкова темпераментен и импулсивен, нуждая се от покой. Искам мир за душата си. А ти толкова приличаш на нея. Неволно те търся и ти отдавам любовта си, която е толкова много в мен.

Алис бе смаяна, не, омагьосана. Мъжът съвсем не беше това, което изглеждаше на пръв поглед. Бе толкова наранен и толкова болка имаше в очите му. Кръстът, който носеше на гърба си му тежеше, товарът му бе голям. От неговото решение зависеше животът на много хора. Това бе проклятието на водача на клана. Живот в самота.

- А тези хора?

- Кои?

- Тези с чуждия говор, араби ли са?

Той кимна утвърдително.

- Идват и други, още по-лоши. Трябва да сложа край на тези глупави отношения и смърт. Искам свобода за народа си. Да учат, да се развиват, да са свободни в избора си. Да избират сами пътя в живота си и в любовта си. Не да бъдат заменяни като овце. Но за да дойде това време, ще има много смърт, Алис, много. Ще бъда свой сред чужди и чужд сред свои. Те ще се опълчат на това, което искам да променя. За тях това, в което са възпитани е правилно, но не ги интересува какво е в душата на този, чийто живот е заложен на карта. Ето, ти си с друга религия, противна на моята. Ами ако те обичам и ти си бленуваната, чаканата, тогава как да постъпя? Да се откажа от любовта си и да приема отредената от рода ми жена, а в същото време сърцето ми да препуска лудо само като си помисля за теб. Тогава къде ще намеря това, което виждам в теб. Сините ти очи, с цвета на небесния ефир. Косите ти с цвят на слънчеви лъчи, които са като благодатен златен дъжд, политнал към гладната и жадна земя. А какво да кажа за гласа ти? Него мога да го оприлича само

с диханието на пролетния вятър, идващ да разтопи ледовете на болката в мен. А походката ти? Тя е сравнима с грацията на лебед, готов да литне към небесната шир.

- Спри! Спри, Митрали! Спри, Лишооо!
– простена тя и стисна ръката му. – Аз съм омъжена!

Той кимна с глава и попита:

- Но мъжът ти влюбен ли е в теб? Влюбен ли е с любов, донесена от звездите, а!

- Недей, моля те! И аз имам сърце, на което му е нужна любов! – и тя огледа ресторанта.

- От какво се притесняваш? Че ни чуват или че ще ни види някой? Ето, виж през прозореца! От тях ли се страхуваш, от бездомните кучета пред ресторанта?

- За мен е твърде прибързано това Митрали.

- Кое? – прекъсна я той. – Това, че си желана? Това ли?

Тя вдигна очите си и го погледна. В тях се четеше паника.

- Не съжالياвам, че изрекох това. Ще е лъжа, ако го сторя. Мисля, че се влюбих в теб. Ти дойде и с теб дойдоха промените в живота ми. Даде ми и детето, то дойде с теб. Искам да отидем по-далеч в това мужду нас. Омъжена

била? До кога? Сърцето ти не е негово. Любовта идва и не пита кой и какъв си. Черен или бял. Тя просто идва. Идва с трепета по тялото ти, със свенливостта, с пеперудите в стомаха ти, с мислите, които вече са за друг. Мога да те разведа веднага, само с едно позвъняване. Но няма да го направя. Сега вярваш ли на чувствата, бушуващи в мен? Сега ще ми повярваш ли, че ти дарявам сърцето си? Сърце, което мислех, че нямам, но уви, тук е било. Тупа, когато си до мен.

- Вярвам ти! – с приглушен и прималял от вълнение глас отвърна Алис, – но родът ти, те...? – не довърши думите си

- Ти с рода ми ли ще живееш или с мен?! Ако те имам, те не съществуват за мен. Ще бъдем само аз, ти и любовта ни.

Бръчки набраздиха челото ѝ. Дълбоко в себе си тя бе готова с избора си, но...

- Да направим така, ти приключваш с мъжа си, аз с рода си. Чистим, това което ни пречи, но те моля само за едно, не посягай на детето ми. То е част от мен, от живота ми, от болката и щастието ми. А утре ще отидем в моя град, в планината. Ти, жената от равнината, ще последваш мъжа от планината.

Хм, като Планински божур и Бяла роза сме. А после, ако решиш, ще те последвам, където ти кажеш. Просто посочваш с пръст посоката и поемаме. Нужен ми е един месец, за да довърша започнатото тук. Става ли? Готова ли си за любовта ми, да я приемеш и да ме дариш с своята?

- Имам ли избор? – смутено попита Алис.
– С отговора, де!

- Да, имаш! Ти винаги ще имаш избор. Но искам този отговор до края на вечерта. За първи и последен път ще бъдеш притисната от мен. Това никога повече няма да се повтори. Никога! Този натиск е вследствие на моята слабост. Не мога да я определя, но ще бъда смел в думите си. Мисля, че чувствам същото както преди десет години. – измънка той и лека руменина покри лицето му. – Мисля, че съм влюбен. Това е, казах го! – после наведе глава като виновно дете, чакащо присъдата си.

На Алис краката ѝ се подкосиха, той бе толкова директен, едновременно покоряващ и покорен. Тя бе чула от устата му това, което чувстваше, че от известно време владее и самата нея. Тя също броеше секундите до мига на тяхната среща, тръпнеше от радостни чувства,

когато чуеше гласа му и видеше лицето му. Но ето, тя, омъжената жена, бе причината този мъж да събере смелост и да изрече „Влюбен съм!“ Идваше ѝ да скочи и да се хвърли в обятията му, но успя само тихо да изрече:

- Ако отговоря на любовта, какво ще се случи с нас? Ти си пред голям родов проблем, аз – омъжена. Какво ще е бъдещето ни заедно!?

Той вдигна глава:

- Ако ми дадеш любовта си, с нас ще се случи само едно – страст. Животът ни ще си го определим сами. Като има любов, другото само ще се нареди. Съдбата е решила вече, тя, любовта, работи за нас. Сега можеш да попиташ това, което те интересува и което ще е в полза на журналистическата ти работа ти по случая. Тъкмо ще се поуспокоим и ще можеш трезво да отсъдиш с отговора си.

- Обясни ми точно какво се случва в момента около рода ти и кръвопролитията!

- Пратих хора след като сестра ми ми се обади. Тя дори ми каза за теб. Та, тези хора ми обясниха, че става дума за обикновено влюбване между момче от рода ми и момиче от другите. Момичето не е

убито от мои хора, а е убито от техен роднина, целящ да разбуни война между клановете. Утре следобед ще е погребението ѝ. Това, което ще направя, ще е неочаквано и за двете страни. Ще отида аз и момчето, обвинено в убийството на погребението. Ако желаш, ела и ти, ще си много близо до порядките ни.

- Но сам? Не е ли опасно?

- Не, няма да съм сам, но няма да съм с мои, от рода ми, хора. Бъди спокойна!

- А къде е тук ролята на скъпоценностите, на атрибутите ти?

- В какъв смисъл?

- Защо всички ги искат?

- Рано е да ти го обясня това, но ще ти кажа само едно. Те подчиняват и отварят място, което е светиня. Утре ще видиш невероятни за теб неща. Хайде, да преминем към десерта. Специалитет е, не вярвам да си опитвала такова творение. Но..., какво те тревожи, притиснена си за мен ли? – и той се усмихна, чул потвърждението на съмненията му. – Не се бой, аз никога не съм сам, винаги има хора наблизо, когато има опасност.

- Дори и тук? – попита Алис.

- Да, дори и тук! И вътре, и вън, има хора, които ни следят зорко и бдят над нас. Алис,

скъпо мое Бяло момиче, ти си много добра и жалко че не си оценена от мъжете в живота ти. Но пък от друга страна е добре, - разсмя се Митрали. – Щастлив съм, че ще ти дам нужното разбиране и уважение.

Алис видя как той обиколи колата, вдигна ръка на някого и се качи. После Митрали се засмя, което силно я озадачи.

- Но, защо се смееш? – и тя неволно също се отдаде на смеха, заразена от искрения му и бурен смях.

- Смя се на себе си Алис, на себе си, как събрах смелост да ти изрека и призная, че съм влюбен. – и той продължи да се смее, а тя не изтърпя и изрече:

- Ами, ако и аз отдавна тая същото в мен и ти призная, че чаках мига на твоето признание, за да ти кажа, че съм влюбена?

Последва пълна тишина, нарушена само от неговото:

- Оп-па!

Митрали замълча продължително, след което взе телефона и се обади. Накрая каза да донесат багажа ѝ у дома. Часът бе единейсет вечерта. Не след дълго се озоваха в имението. Слязоха от джипа и влязоха в къщата.

